

Arrest

nr. 318 328 van 11 december 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DE TROYER
Rue Charles Lamquet 155 / 101
5100 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 11 april 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat C. DE TROYER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster verklaart de Albanese nationaliteit te bezitten.

Op 4 februari 2024 dient verzoekster een verzoek om internationale bescherming in.

Op 6 maart 2024 en op 22 maart 2024 wordt verzoekster gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 28 maart 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Albanese nationaliteit te bezitten en van Albanese origine te zijn. U bent afkomstig van het dorp Bishqem (Pajovë), in Peqin (Albanië).

U ging naar school tot en met de negende graad lager onderwijs. Op uw vijftiende werd u tegen uw wil verloofd met E.Q., eveneens afkomstig uit Bishqem, Pajovë. U trok in bij uw schoonfamilie en moest terstond uw scholing stopzetten. Drie à vier maanden later nam E. u naar Tirana om er een beter leven op te bouwen en werk te vinden. Jullie vonden geen werk en raakten in financiële moeilijkheden.

In 2016, kort na uw aankomst in Tirana, dwong E. u een eerste keer tot prostitutie met een vriend van hem, die jullie uit de problemen zou helpen. Enkele dagen later dwong hij u opnieuw tot prostitutie, het werd vervolgens een dagelijks gebeuren. Aan uw ouders vertelde u dat u serveerster was in een restaurant, u verzweeg dat E. geen werk had. E. bewaakte stevast jullie gesprekken. Hij trad gewelddadig op, en verbrandde u ook met sigaretten.

U verbleef in Tirana tot in 2019, en keerde terug naar Bishqem. U was intussen vier jaar verloofd met E., en gaf uw moeder te kennen dat u niet met hem wou leven. U verzweeg daarbij dat hij u prostitueerde. Uw moeder pitste u in de arm en zei u dat u moest trouwen, het was een schande als u dat niet deed, u zou thuis geen plaats meer hebben. Enkele maanden later, in 2019, huwde u met E., in Bishqem. U trok bij zijn ouders in, die u zware arbeid lieten verrichten op hun gronden en olijfbomplantages en slechts eenmaal per dag eten gaven.

In de periode 2019-2022 ging u met E. een drietal keer naar Italië om een beter leven op te bouwen. U keerde telkens terug naar Bishqem bij uw schoonouders, bij gebrek aan papieren. Reeds eind 2019, tijdens uw eerste verblijf in Italië, eiste E. opnieuw dat u zich zou prostitueren. U weigerde, nam geneesmiddelen in, maar E. vond u tijdig. Kort nadien, in november of december 2019 wilde E. met u via België naar Engeland trekken, op illegale wijze. De poging mislukte echter en jullie keerden terug naar Albanië. In 2021 bedreigden uw schoonouders u toen ze u oppikten aan de luchthaven in Albanië, waar u alleen vanuit Italië terugkwam: als u iets zou vertellen aan uw ouders, zouden ze u nooit meer vinden. U woonde verder in bij uw schoonouders, terwijl E. verder heen en weer reisde van Albanië naar Italië.

In februari 2022 verliet u op legale wijze en samen met E. Albanië en trok u naar Rimini, Italië. Opnieuw bracht E. klanten naar huis en dwong hij u tot prostitutie. Hij had connecties in duistere milieus. U zei hem dat u bij hem weg wou, hij bedreigde u er meermaals mee dat hij u en uw gezin zou doden met een bom. E. sloeg u geregeld, wat tot tweemaal toe leidde tot een miskraam. Vanuit Italië mocht u enkel contact hebben met uw ouders als E. erbij was. Met uw broers A. en D. had u geen contact meer sinds ze zelf Albanië verlieten. Zij hebben ook geen contact meer met uw ouders.

Zo'n drie à vier maanden voor uw vlucht naar België, met ander woorden in de herfst 2023, besloot u van E. weg te gaan. U veinsde akkoord te gaan met uw werk en hem te vertrouwen. Maar een klant kon u terug in contact brengen met uw broer A.. Midden januari 2024 vluchtte u met de hulp van uw broer A. weg van E., uit Italië. U kwam diezelfde dag op illegale wijze aan in België, waar u op 04/02/2024 verzocht om internationale bescherming. U verblijft sindsdien bij uw broer A..

Na uw vertrek, zo'n twee à drie maanden voor het persoonlijk onderhoud, belde u uw moeder en kondigde u aan dat u van E. weg was. Ze zei dat u dat niet had mogen doen, het was een schande, u was haar kind niet meer. Uw familie heeft alle contact met u verbroken. Tot op heden zijn uw ouders niet op de hoogte dat u zich onder dwang van E. moest prostitueren.

Twee weken voor het persoonlijk onderhoud contacteerde E. uw broer telefonisch en zei dat hij jullie zou weten te vinden. Uit angst dat hij jullie zou vinden, plannen uw broer en u eind maart te verhuizen naar een ander dorp in België.

Bij een terugkeer naar Albanië vreest u het gewelddadig optreden van E., die ermee dreigde u te doden, uw familie te vermoorden. U vreest ook dat uw familie en schoonfamilie u niet meer aanvaarden.

U bent in het bezit van uw identiteitskaart (origineel gezien). Ter ondersteuning van uw identiteit en/of uw asielmotieven legde u volgende documenten neer: uw huwelijksattest (originele versie van de download); een screenshot van de dreigberichten via WhatsApp van E. aan A. d.d 19/02/2024 alsook enkele Facebookprofielen van E.Q. en twee foto's van pakken bankbiljetten.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen bij de DVZ blijkt immers dat u verzocht om een vrouwelijke protection officer en vrouwelijke tolk (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 6). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werden een vrouwelijke protection officer en een vrouwelijke tolk voorzien. U opperde tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat uw hoofd niet helder was (CGVS 1, p. 21), en uw advocaat stelde dat u instabiel was (CGVS 1, p. 21). U legde van uw opgeworpen psychologische problemen geen begin van bewijs neer. Daar waar uw advocaat aanhaalde dat de tijd kort was geweest om een psycholoog te raadplegen, moet worden opgemerkt dat u ter rechtvaardiging van uw afwezigheid op het eerst ingeplande persoonlijk onderhoud van 28/02/2024 er wel degelijk in slaagde een arts te bezoeken, die overigens de opgeworpen psychologische problemen niet attesteerde. Evenmin bracht u enig bewijs van uw psychologische problemen neer ten tijde van uw tweede persoonlijk onderhoud. Verder kan worden

opgemerkt dat u bij het begin van het eerste persoonlijk onderhoud aangaf niet te lijden aan een aandoening die van invloed kon zijn op het interview (CGVS 1, p. 2). U gaf ook aan het goed te stellen bij het begin van het tweede persoonlijk onderhoud (CGVS 2, p. 2). Bijgevolg kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 7 april 2023 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. Na onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratieve dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

U stelde bij een terugkeer naar Albanië te vrezen voor het gewelddadig optreden van uw man E., met wie u tegen uw wil verloofd werd op uw vijftiende en met wie u in 2019 huwde. E. behandelde u gewelddadig en dwong u sinds 2016 tot u hem verliet midden januari 2024 tot prostitutie. Hij bedreigde u en uw familie met de dood. U vreesde E. ook in België, hij liet namelijk via een WhatsApp bericht weten aan uw broer A. dat hij jullie zou weten te vinden. U haalde tevens uw vrees aan niet langer aanvaard te worden door uw familie en schoonfamilie omwille van het feit dat u sinds januari 2024 wegtrok bij E., wat voor hen beschamend is.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Internationale bescherming kan slechts worden toegekend wanneer blijkt dat alle nationale beschermingsmodaliteiten, waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat men hierop eerst een beroep doet, uitgeput zijn. Dit is hier evenwel niet het geval. In de negen jaar sinds uw verloving met E. tot uw vertrek naar België in 2024 zocht u echter nooit hulp bij de autoriteiten voor uw problemen (CGVS 1, p. 11, p. 14; CGVZ 2, p. 5). De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er nochtans precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. U beweerde dat E. u nooit alleen liet, nog geen seconde (CGVS 1, p. 14) is echter incoherent met andere verklaringen waaruit meermaals blijkt dat hij ook buitenshuis ging (CGVS 2, p. 6-7). Bovendien kwam u in contact met de Albanese autoriteiten om uw huwelijk te officialiseren en uw identiteitsdocumenten af het afhalen (CGVS 2, p. 3-4, p. 8). In de periode dat u bij uw schoonouders verbleef, reisde u zelfs een aantal keren heen en weer naar Italië, waarbij u bij minstens één van deze reizen, in 2021, alleen reisde (CGVS 2, p. 10). Vier of vijf jaar geleden reisde u tevens alleen van België naar Albanië (CGVS 2, p. 12-13). Uit uw verklaringen blijkt dan ook dat u meerdere mogelijkheden had, nationaal én internationaal, om de autoriteiten over uw problemen omtrent uw gedwongen prostitutie en het gewelddadig optreden van E. te informeren. U liet telkens na dit te doen. U haalt aan dat E. connecties had, maar gevraagd om duiding te geven zei u dat E. niet vertelde welke relaties hij had (CGVS 1, p. 18). Evenmin zocht u hulp bij organisaties die vrouwen in uw situatie hielpen, noch in Albanië (CGVS 1, p. 14), noch in Italië (CGVS 1, p. 17). De verklaring van uw advocaat dat de traditie een belangrijke rol speelt en veel dingen worden getolereerd (CGVS 2, p. 16), is geen vergoelijking waarom u geen bescherming zou kunnen inroepen en verkrijgen bij de autoriteiten. Uw jonge leeftijd kan evenmin als verklaring dienen waarom u de autoriteiten niet contacteerde toen u op uw vijftiende geprostitueerd werd. Ondanks uw huidige leeftijd van drieëntwintig jaar blijkt u namelijk nog steeds geen stappen te hebben ondernomen om E. aan te klagen, noch heeft u enige informatie ingewonnen om ook vanuit België de echtscheidingsprocedure op te starten (CGVS 1, p. 19). Tot slot haalde uw advocaat aan dat prostitutie in Albanië verboden is en strafbaar met een gevangenisstraf van drie jaar (CGVS 2, p. 16), waarom u geen bescherming kon inroepen bij de autoriteiten. Net die vaststelling is een reden te meer om aan te klagen dat u gedwongen werd tot prostitutie zodoende uzelf te beschermen en uw ex gerechtelijk te doen straffen.

Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 5 december 2023**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20231205.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt namelijk dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet

zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Burgers kunnen onder meer terecht bij de Service for Internal Affairs and Complaints (SIAC) om klacht neer te leggen bij politieel wangedrag. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van "one-stop-shops"(één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werd in deze context in 2020 binnen het ministerie van Justitie het Free Legal Aid (FLA) Directorate opgericht, zo ook werden op het terrein meerdere kantoren voor rechtsbijstand (legal aid clinics) geopend die gratis juridische bijstand verlenen. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo werd in juni 2016 de Wet op de algemene doorlichtingsprocedure (Vetting law) aangenomen. Deze wet vormt de basis voor een grondige doorlichting van alle rechters en magistraten en bracht in de praktijk reeds een positieve impact teweeg in de strijd tegen corruptie. In februari 2018 werd tevens een wettelijk kader gecreëerd voor het doorlichten van alle politieagenten op hun integriteit en professionalisme. In 2019 werd hiermee ook effectief gestart.

Eind 2019 ging tevens het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), bestaande uit de Special Prosecution Office (SPO) en een aantal Special Courts en met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie, van start. Dit versterkt de algehele capaciteit om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een Actieplan voor de implementatie van een intersectorale aanpak van corruptie (nu voor de periode 2020-2023), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's en internationale mensenrechtenorganisaties tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Uit niets blijkt dan ook dat u bij eventuele toekomstige problemen met E., uw schoonfamilie of uw eigen familie bij een terugkeer naar Albanië geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. Dat de autoriteiten u bij terugkeer naar Albanië niet zouden helpen omdat er volgens u veel vrouwen zijn die maar drie dagen bescherming genoten en dan werden vermoord (CGVS 2, p. 13), rechtvaardigt niet waarom u persoonlijk geen klacht zou kunnen indienen en uw rechten zou kunnen doen opeisen. Gevraagd waarop u zich baseert, haalde u, zonder dit te staven, slechts nieuwsberichten op TV en op sociale media aan over vermoorde vrouwen (CGVS 2, p. 4) en beweerde u dat als u niet naar België was gekomen, u een van hen zou geweest zijn (CGVS 2, p. 14). U wierp op dat vrouwen geen bescherming genieten in Albanië en er elke dag vrouwen worden gedood (CGVS 1, p. 21). Gepolst of u zelf iets concreets had meegemaakt waaruit zou blijken dat de autoriteiten u niet zouden helpen, gaf u echter toe van niet (CGVS 2, p. 5). Uw advocaat stelde dat u niet kon rekenen op de steun van uw autoriteiten en, hoewel niet gestaafd, uit een rapport van Amnesty International blijkt dat één op drie vrouwen in Albanië slachtoffer is van psychologisch of fysiek geweld door de partner of echtgenoot; geweld tegen vrouwen wordt getolereerd zelfs op de hoogste officiële niveaus (CGVS 2, p. 16). Er moet echter worden opgemerkt dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Absolute bescherming kan overigens door geen enkele rechtsstaat worden geboden, doch de aanwezigheid van redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade volstaat.

Ook dient te worden benadrukt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat het Commissariaat-generaal erkent dat huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is,

maar uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 5 december 2023**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20231205.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en de **COI Focus: Albanië Huiselijk Geweld van 13 oktober 2017**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_huiselijk_geweld.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt evenwel dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet op maatregelen tegen geweld in familierelaties gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen verschillende keren gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex-)echtgenoot van het slachtoffer. De verbeteringen aan de Wet op maatregelen tegen geweld in familierelaties verzekeren verder dat vrouwen en meisjes die geweld ervaren ook onmiddellijk politiebescherming krijgen wanneer ze hiervan een melding doen, dat er opnieuw sprake is van preliminary protective orders en dat slachtoffers onmiddellijk (samen met de kinderen) in een shelter opgevangen worden. Voor het eerste beschermt de wet ook vrouwen zonder dat ze een formele band (huwelijks- of samenlevingscontract) met de dader hebben, zo ook werden nieuwe provisies opgenomen over de verwijdering van de dader uit de woning en werd er ingevolge deze vernieuwde wetgeving het initiatief genomen een speciale database te creëren die alle zaken die bij de rechtbanken hangende zijn samenbrengt en coördineert. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in alle gemeenten een coördinatiemechanisme (Referral Mechanism against Domestic Violence) aanwezig, waarbij verschillende lokale instellingen (politie, ngo's, gemeentediensten, school, gezondheidscentra) samen reageren op gedetecteerde gevallen van huiselijk geweld, wat ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Daarnaast werd ook één unieke, nationale hulplijn voor vrouwen die hulp zoeken tegen huiselijk geweld in het leven geroepen en werden voorzieningen zoals vluchthuizen, advies- en gezondheidscentra en centra voor juridische bijstand verder uitgebouwd. Zo is er sprake van een nationaal centrum voor de behandeling van slachtoffers van huiselijk geweld en van het LILIUM Crisis Management Centre for sexual violence cases dat de klok rond gezondheidsbijstand verleent. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie voor – de huidige dateert van juni 2021 en beslaat de periode 2021-2030 – om huiselijk geweld drastisch te verminderen. In 2022 heeft Albanië tevens de International Labour Organisation Convention on Violence and Harassment in the World of Work onderschreven. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau Child Protection Units actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kindershulplijn actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Wat betreft uw verklaring verstoten te zijn door uw familie omdat u E. verliet (CGVS 1, p. 8, 13, 19; CGVS 2, p. 4, 14) dient opgemerkt te worden dat dergelijke verstoting, waarbij u enkel aanhaalt dat ze alle contact verbroken hebben en niet meer naar uw huis zullen gaan, an sich niet kan weerhouden worden als een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien is het merkwaardig dat u slechts tweemaal tegen uw moeder heeft verteld niet meer met E. te willen samenwonen, een keer voor uw huwelijk en nu u van hem weg bent (CGVS 1, p. 12). Toen u bij uw familie ging, vertelde u echter de reden niet, wat toch opmerkelijk is gezien dit geen onbelangrijk argument is waarom u net van E. wegtrok, ook voor uw ouders (CGVS 1, p. 11). Voorts beweerde u bij een terugkeer naar Albanië nergens naartoe te kunnen (CGVS 2, p. 14), u ongeschoold bent, u geen beroep hebt en u niet weet hoe uw huur te betalen (CGVS 2, p. 14). Eerder had u nochtans aangegeven dat u werk zocht als serveerster of in de keuken van restaurants (CGVS 1, p. 10), maar geen werk had gevonden omdat u minderjarig was (CGVS, p. 1, p. 10; CGVS 2, p. 5). U bent intussen echter niet langer minderjarig. Wat betreft uw bewering de huur niet te kunnen betalen is ook een motief van louter

socio-economische aard en ressorteert bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U gaf bovendien toe geen informatie te hebben opgezocht over andere mogelijkheden om in Albanië te verblijven, al dan niet buiten uw familie om (CGVS 1, p. 20). Om duiding gevraagd, reageerde u in eerste instantie dat u er niet in de mogelijkheid toe was geweest en voegde er vervolgens aan toe dat u er in België wel de mogelijkheid toe had, omdat uw broer u hielp (CGVS 1, p. 20). Toch, ook tijdens het tweede persoonlijk onderhoud, gaf u aan nog steeds niets te hebben opgezocht over organisaties die vrouwen in uw situatie zouden kunnen helpen in Albanië, u had nog geen idee of dergelijke organisaties bestonden (CGVS 2, p. 11). Bovendien krijgt u zoals gesteld in België steun van uw broer (CGVS 1, p. 4). Nergens blijkt uit uw verklaringen dat u bij terugkeer niet op zijn hulp zou kunnen rekenen in eerste instantie. Wat betreft het kwetsbare profiel dat uw advocaat u toedichtte (CGVS 2, p. 16), dient nogmaals gewezen te worden op de vaststelling dat u naliët enig bewijs hiervan neer te leggen noch in concreto staat waarom u geen hulp zou kunnen inroepen bij de in Albanië bevoegde instanties.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Uw overige documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. Uw identiteitskaart getuigt van uw identiteit, welke niet wordt gecontesteerd in het kader van onderhavige beslissing. Uw huwelijksattest getuigt van uw huwelijk met E.Q., wat niet wordt gecontesteerd in het kader van onderhavige beslissing. De WhatsApp berichten missen elke objectieve waarde aangezien deze heel gemakkelijk in scene kunnen worden gezet. Uit de nagestuurde Facebookprofielen en foto's van bankbiljetten kan evenmin iets worden afgeleid. Wat er ook van zij, de door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen aangaande de voor u beschikbare beschermingsmogelijkheden niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van "de gegrondheid en de wettigheid van de beslissingen betreffende de hoedanigheid van vluchtelingen en de status van de subsidiaire bescherming".

2.2. Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zij wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

3. De aanvullende nota's

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ontvangt vanwege verzoekster een eerste aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waaraan zij een klacht toevoegt die zij op 1 juli 2024 heeft neergelegd bij de Belgische politie.

3.2. De Raad ontvangt vanwege verzoekster een tweede aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waaraan zij een psychologisch attest van 25 oktober 2024 toevoegt.

3.3. De Raad ontvangt vanwege verzoekster een derde aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waaraan zij de bij haar eerste aanvullende nota gevoegde klacht

toevoegt die zij op 1 juli 2024 heeft neergelegd bij de Belgische politie, alsook het bij haar tweede aanvullende nota gevoegde psychologisch attest van 25 oktober 2024.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Beoordeling

5.1. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 39/18, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“In afwijking van het eerste lid, moet op straffe van niet-ontvankelijkheid, (de asielzoeker) het verzoekschrift en de overige procedurestukken indienen in de taal die is bepaald bij het indienen van de asielaanvraag overeenkomstig artikel 51/4.”

In casu werd overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet het Nederlands bepaald als taal van de procedure. Verzoeksters eerste en tweede aanvullende nota werden evenwel in het Frans opgesteld, zodat deze niet voldoen aan de voorwaarde, gesteld in voormeld artikel 39/18, derde lid van de Vreemdelingenwet, dat alle procedurestukken in de taal, bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van dezelfde wet, moeten worden ingediend. Bijgevolg worden verzoeksters eerste en tweede aanvullende nota uit de debatten geweerd. De bij deze nota's gevoegde stukken werden evenwel ook bij verzoeksters derde aanvullende nota gevoegd, die wel degelijk in het Nederlands is opgesteld, zodat deze stukken wel degelijk bij onderhavige beoordeling worden betrokken.

5.2. De Raad stelt vast dat verzoekster beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 28 maart 2024 waarbij haar verzoek om internationale bescherming, overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)”*.

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”*.

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een*

onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”.

Verzoekster betwist de inhoud van de bestreden beslissing in dit kader niet waar, dit mede gelet op het voorgaande, met recht gemotiveerd wordt:

“Bij KB van 7 april 2023 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.”

In dit kader kan voorts worden opgemerkt dat het land van herkomst van verzoekster opnieuw werd opgenomen op de lijst van veilige landen die werd vastgelegd bij artikel 1 van het koninklijk besluit van 12 mei 2024 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (BS 27 mei 2024).

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet, aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116*).

Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, *in casu* Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal het verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

5.3. In de onderhavige zaak verwijst verweerder met betrekking tot de kwestie van de bescherming van de Albanese autoriteiten in de bestreden beslissing naar twee algemene rapporten getiteld *“COI Focus. Albanië Algemene Situatie”* van 5 december 2023 en *“COI Focus. Albanië Huiselijk Geweld”* van 13 oktober 2017.

De Raad merkt op dat, volgens de door de partijen verstrekte informatie, de Albanese staat weliswaar verschillende maatregelen heeft genomen om de politieke en justitiële autoriteiten te professionaliseren en huiselijk geweld te bestrijden, maar dat dit geweld nog steeds wijdverspreid is en dat er grote moeilijkheden zijn om de genomen maatregelen daadwerkelijk uit te voeren. Ondanks de inspanningen van de Albanese autoriteiten om huiselijk en intrafamiliaal geweld tegen te gaan, is de bescherming die de slachtoffers wordt geboden bijgevolg mogelijk ontoereikend. De Raad is dan ook van oordeel dat de tekortkomingen die in de door partijen overgelegde stukken aan de kaak worden gesteld, niet tot de conclusie leiden dat de Albanese rechtshandavings- en justitiële autoriteiten dermate corrupt en gebrekkig zijn dat het *a priori* onmogelijk is om in Albanië een doeltreffende bescherming te verkrijgen voor slachtoffers van huiselijk geweld. Hieruit volgt dat verzoekster moet aantonen dat zij wegens haar bijzondere omstandigheden geen toegang heeft tot bescherming van haar nationale autoriteiten.

In het onderhavige geval is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat verzoekster effectieve bescherming zal kunnen genieten van haar nationale autoriteiten. De Raad komt tot deze conclusie door, in combinatie, rekening te houden met de bovengenoemde algemene informatie en het persoonlijke profiel van verzoekster.

De Raad stelt immers vast dat verzoekster te kampen heeft met zeer ernstige mentale gezondheidsproblemen. Zij verklaarde dat zij op vijftienjarige leeftijd gedwongen werd uitgethuwelijk aan E.Q., die haar vervolgens vanaf zestienjarige leeftijd meermaals tot prostitutie heeft gedwongen. Tevens verklaarde verzoekster dat zij door haar schoonfamilie slecht werd behandeld, waarbij zij onder meer

gedwongen werd tot zware arbeid op de velden van haar schoonfamilie en slechts eenmaal per dag te eten kreeg. Deze elementen worden in de bestreden beslissing niet betwist. Uit het door verzoekster bijgebrachte psychologisch attest d.d. 25 oktober 2024 blijkt evenwel dat zij ingevolge deze elementen met een ernstige vorm van een posttraumatisch stresssyndroom te kampen heeft.

In voormeld psychologisch attest wordt immers gesteld dat verzoekster omwille van de ernstige, seksuele en gewelddadige trauma's waarvan zij gedurende meerdere jaren het slachtoffer werd, en dit reeds van vóór haar meerderjarigheid, een ernstige vorm van posttraumatische stress ervaart. Hierbij worden onder meer de volgende symptomen vastgesteld: het herbeleven van de trauma's in haar herinneringen en door *flashbacks*, slaapproblemen met nachtmerries, hyperalertheid, concentratieproblemen, vermijdingsgedrag en zelfmoordgedachten. Door deze symptomen wordt verzoekster, aldus het psychologisch attest, ernstig belemmerd in haar dagelijkse activiteiten, waarbij zij zich volledig isoleert van de buitenwereld en zich bijna niet meer voor enige activiteit kan engageren. Tevens wordt melding gemaakt van dissociatie en gedeeltelijke of volledige ontkoppeling van de realiteit. Verzoekster ondervindt ook psychosomatische klachten, zoals spierpijn, eetproblemen en hartkloppingen. In het attest wordt vermeld dat deze symptomen in lijn liggen met hetgeen kan worden verwacht bij een slachtoffer van het fysiek, seksueel en psychologisch geweld dat zij onderging, temeer daar verzoekster dit meemaakte tijdens een kwetsbare periode van haar leven (puberteit). In het attest wordt gesteld dat verzoekster omwille van haar mentale gezondheidstoestand niet in staat is om basisactiviteiten van het dagelijks leven te ondernemen, dat haar sociale interacties zo goed als onbestaande zijn, dat zij zich niet meer kan concentreren op eenvoudige taken en dat zij niet langer in staat is om een mentale of fysieke inspanning te leveren, hetgeen haar isolement eens te meer vergroot. Verzoekster krijgt momenteel een multidisciplinaire behandeling, waarbij zij sedert november 2024 eveneens door een psychiater wordt opgevolgd. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat verzoekster ook ter terechtzitting dermate werd overmand door haar emotionele toestand en mentale problemen dat zij amper in staat was tot het afleggen van verklaringen. Zij diende hierbij te worden ondersteund door haar broer en psycholoog, die haar ter terechtzitting vergezelden. Haar broer, bij wie zij inwoont, gaf hierbij aan dat verzoekster iedere dag zo is, dat zij haar kamer bijna nooit verlaat en dat hij zich ernstige zorgen maakt over haar mentale welzijn, hetgeen in lijn ligt met de vaststellingen in voormeld psychologisch attest.

In de bestreden beslissing voert verweerder aan dat verzoekster zich kan beroepen op de bescherming van de Albanese autoriteiten. Hij wijst er hierbij tevens op dat verzoekster dit in het verleden nooit heeft gedaan. Dienaangaande wijst de Raad er evenwel op dat uit het geheel van verzoeksters verklaringen blijkt dat zij op jonge leeftijd gedwongen werd te huwen met E.Q., die haar reeds op zestienjarige leeftijd op een gewelddadige manier tot prostitutie dwong. Er kan redelijkerwijze van worden uitgegaan dat verzoekster in deze context omwille van haar jonge leeftijd en de zeer traumatiserende gebeurtenissen die zij aan het meemaken was, de mentale weerbaarheid miste om zich te verzetten tegen E.Q. en haar schoonfamilie en dat zij daarom in de praktijk niet in staat was om zich tot de Albanese autoriteiten te wenden teneinde hun bescherming in te roepen tegen E.Q. en diens familie. Dat verzoekster in het verleden geen beroep trachtte te doen op de beschermingsmogelijkheden van de Albanese autoriteiten kan *in casu* dan ook niet worden beschouwd als een indicatie dat Albanië in hoofde van verzoekster als een veilig land van herkomst kan worden beschouwd ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

In de COI Focus "*Albanië. Huiselijk Geweld*" van Cedoca van 13 oktober 2017 (zie weblink opgenomen in de bestreden beslissing) wordt voorts onder meer gesteld als volgt:

"(...)

Meerdere bronnen geven aan dat niet alle slachtoffers van huiselijk geweld een klacht indienen of hulp zoeken. Volgens het CEDAW-comité blijft gendergerelateerd geweld ondergerapporteerd omdat mensen de familie niet te schande willen brengen, bang zijn voor vergeldingen, beroepsmogelijkheden niet kennen, en weinig vertrouwen hebben in het systeem omwille van lange gerechtelijke procedures en bescheiden reacties van politieagenten.

[...]

Volgens UN Women doen steeds meer mensen aangifte van huiselijk geweld en vragen steeds meer mensen om hulp. Dat komt, volgens UN Women, doordat de bevolking er zich steeds sterker van bewust is dat huiselijk geweld een misdaad is en moet worden aangegeven. Het rapport maakt hierbij de kanttekening dat seksueel geweld, voornamelijk wanneer dit binnen een huwelijk gebeurt, nog vaak een taboe is en ondergerapporteerd blijft.

Een rechter uit Shkodër waarmee Cedoca sprak tijdens een fact finding-missie in Albanië stelt dat slachtoffers vroeger beschaamd waren om te zeggen dat zij geslagen werden door hun echtgenoot, maar dat meer vrouwen tegenwoordig toegeven dat zij onder druk werden gezet door hun echtgenoot. (...)" (eigen onderlijning) (p. 22-23).

Hieruit blijkt dat het in Albanië voor vrouwen die slachtoffer werden van huiselijk en seksueel geweld vaak moeilijk is om bescherming te zoeken bij de Albanese autoriteiten, zeker wanneer dergelijk geweld plaatsvindt binnen een huwelijk, zoals *in casu*. Verzoekster werd bovendien niet enkel slachtoffer van seksueel geweld vanwege haar echtgenoot, doch werd door hem tevens tot prostitutie gedwongen en dit reeds sedert haar zestien jaar. Zoals in het psychologisch rapport wordt gesteld, is verzoekster als gevolg van haar zeer ernstige mentale gezondheidsproblemen ingevolge het fysieke, seksuele en psychologische geweld waarvan zij het slachtoffer werd, amper in staat om dagelijkse basisactiviteiten te verrichten en kan zij het amper opbrengen om sociale interacties te onderhouden en zich in te spannen om mentale en/of fysieke inspanningen te leveren. Het is in deze context onredelijk om van verzoekster te verwachten dat zij zich ingeval van terugkeer naar Albanië tot haar nationale autoriteiten zou wenden om bescherming te bekomen tegen haar echtgenoot en diens familie.

Waar kan worden aangenomen dat er in Albanië verschillende beschermingsmechanismen bestaan voor vrouwen die er het slachtoffer (dreigen te) worden van huiselijk en seksueel geweld, kan *in casu* omwille van verzoeksters persoonlijke omstandigheden, die ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing nog niet op een even duidelijke wijze kenbaar waren als heden, redelijkerwijze worden aangenomen dat zij niet in staat is om zich op deze beschermingsmechanismen te beroepen.

Gezien het voorgaande, brengt verzoekster dan ook wel degelijk afdoende elementen aan waaruit kan blijken dat Albanië omwille van haar specifieke, individuele omstandigheden niet kan worden beschouwd als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

De Raad besluit dan ook dat verzoekster een kwetsbaar profiel heeft, waardoor haar mogelijkheden om doeltreffende bescherming te zoeken en te verkrijgen van haar nationale autoriteiten illusoir is geworden.

Bijgevolg is de Raad, rekening houdend met de individuele en contextuele omstandigheden van deze zaak, van oordeel dat verzoekster middels voldoende aantoonde dat zij geen toegang heeft tot effectieve bescherming van haar nationale autoriteiten.

5.4. Onderhavig geval doet zich voor in de context van huiselijk en seksueel geweld, wat over het algemeen een unieke en onderscheiden kwestie betreft, die niet overeenkomt met de specifieke, cumulatieve voorwaarden van de definitie van “sociale groep” (artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet). De eerste voorwaarde van wat wordt verstaan onder een specifieke sociale groep, is vervuld doordat verzoekster een vrouw is en “leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven”. Binnen de context van huiselijk geweld zal, de tweede voorwaarde, de kwestie of aanvaard wordt dat verzoekster behoort tot “de groep die in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd” echter afhangen van de feiten en het bewijs in elk individueel geval, met inbegrip van gedocumenteerde omstandigheden in het land, de ervaringen van verzoekster in het verleden en andere betrouwbare en geloofwaardige bronnen van informatie. Daargelaten de vraag of het loutere criterium een “vrouw” te zijn in Albanië volstaat om de *nexus* met de vrees voor vervolging en de afwezigheid van bescherming aan te tonen, is de Raad van oordeel dat, gelet op de feiten en het bewijs in onderhavige zaak, “getrouwde vrouwen in Albanië die niet in staat zijn om hun relatie te verlaten” een herkenbare, specifieke sociale groep vormen die de basis kan zijn voor een nood aan internationale bescherming (artikel 48/3, § 3 van de Vreemdelingenwet).

Verzoekster werd immers reeds op vijftienjarige leeftijd gedwongen uitgehuwelijkt aan E.Q. en vanaf haar zestiende aan ernstige vormen van seksueel geweld onderworpen, waardoor haar mentale gezondheidstoestand dermate werd aangetast dat redelijkerwijze niet kan worden aangenomen dat zij aan de vervolgingsfeiten van E.Q. ten aanzien van haar kan ontsnappen.

In het licht van de voorgelegde relevante feiten in verband met de actuele situatie in Albanië, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of zij aan vervolging is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden, de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoekster, acht de Raad het in haar geval niet redelijk om aan te nemen dat er bescherming van de Albanese autoriteiten voorhanden is.

Bijgevolg oordeelt de Raad dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend vierentwintig door:

S. HUENGES WAJER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER